

אירינה ויסמן - פרס ע"ש יוסף דוד

תודה לדוד, לצביקה ולחברי ועדת הפרס שמצאו אותי ראוייה לתואר המחייב מאוד של מורה מצטיינת.

בכל פעם שאני מסתכלת אחורה ומנסה להסביר לעצמי מדוע בחרתי להיות מורה, אני מקבלת תשובה שונה במעט. אבל תמיד יופיע בתשובה הרצון להעביר לתלמידיי קצת מאהבתי לפיזיקה. יש לי דעה משוחדת, אבל אני חושבת שפיזיקה היא המקצוע החשוב ביותר והמעניין ביותר, ואת זה אני מנסה, כמו רבים מאתנו, להעביר גם לתלמידיי.

לפעמים זה מצליח, ואין שמחה גדולה יותר למורה מאשר הצלחת תלמידי.

לפני כמה שבועות קיבלתי בדוא"ל מכתב שבו כתוב:

"במהלך לימודי בתיכון (1992-1994) למדתי פיזיקה בהוראתך, בהנאה רבה. אני וחבריי שלמדנו בכיתתך (אורן, טל, יובל, נתנאל), מתבדחים עד היום כמה תהיי מאוכזבת, אם תדעי שכולנו סתם מהנדסים, ואף אחד לא המשיך ללימודי דוקטורט בפיזיקה ב-MIT כמו שהיית מצפה מאתנו. אז הנה, יש פרי בעמלך, ואחד מהחברים בחר ללכת בדרך שהנחלת לנו.

בימים אלו נתנאל מסיים בהצלחה יתרה את כתיבת הדוקטורט בטכניון, מתחתן מחר ונוסע עוד שבועיים לפוסט-ב-Caltech."

מכתבים כאלה או שיחות עם תלמידים שחלקם בחרו ללמוד פיזיקה הם הפרס האמתי של כל מורה.

מאז שהתחלתי ללמד ניסיתי ללמוד יותר ולהבין יותר. וכאן המקום להודות לד"ר אסתר בגנו ולפרופ' בת שבע אלון שבזכותן אני חלק מצוות מרכז המורים, מקום שהפך עם השנים לביתי השני.

הרבה פעמים אומרים שמורי הפיזיקה הם קהילה מיוחדת: מלמדים בשעות בלתי אפשריות, קובעים שיעורים בחופשות, מנצלים כל דרך אפשרית לעזור עוד קצת לתלמידים. זה נכון, כאלה אנחנו. ולכן אני מאוד גאה להיות חלק מקהילה זו.

